

İNANMAK ZOR OLSA DA, BİR LİDERİMİZİ DAHA KAYBETTİK.

Papapha Mahinur Tuna,

Günlerdir Sergey Bagapş'ı kaybetmenin şokunu yaşıyorum. Ardından birkaç söz söylemek istiyorum ama yokluğuna alışamıyorum. Daha dün aramızdaydı. Ne kadar sağlıklı ve dinç görünüyordu. Bir "**hastalık**" sözü duymuştum fakat bunun Türkiye'ye gelmesi için söylenmiş bir gerekçe olduğunu sanıyordum, gerçekten rahatsız olduğunu bilmiyordum. Moskova'ya tedaviye gittiğini onu kaybettiğimiz gün öğrendim.

Doğrusu en yakın akrabamı kaybetmiş kadar üzuldüm. Kendisini ilk kez rahmetli Arzınba ile birlikte Türkiye'ye geldiğinde görmüştüm. O zaman başbakandı. Ben de Abhaz derneğinin başkanıydım. Onları heyet olarak derneğimizde konuk ettiğimiz günleri anımsıyorum. Arzınba'nın sağ koluydu. Abhazyayı gümbür gümbür savunuyordu. Ardınba'nın rahatsızlığından sonra görevi o yüklendi. Yaşamını ülkesine ve halkına adadı. Abhazyanın tanınması için önemli adımlar attı.

Abhazyanın kurucu lideri Ardınba'ya olan saygı ve sevgisi takdire değerdi. Arzınba yaşarken de onu kaybettikten sonra da Sohum caddeleri başta olmak üzere Abhazyanın her yerinde Arzınba posterleri asılıydı. Kendi posterlerini gördüğümü anımsamıyorum.

Ben politikadan ve devlet işlerinden pek anlamam. Devlet adamlarını da önce insan oldukları için severim. Bu anlamda Sergey Bagapş benim için önemli bir insandı. Kendisine yüklenen devlet adamlığını da o insan yönüyle biçimleniyordu. Her şeyden önce yurtsever bir insandı, konusuna hâkimdi, dava adamıydı. Otoritesini doğru kararlar almak gerektiğinde kullanırdı. İyi bir hatipti, pek çok kez Abhazca konuşmalarını dinledim. Son derece etkileyiciydi. Abhazların aamıstafüa dedikleri tarzda yetişmiş zarif bir insandı. Mültefitdi. Özellikle diasporaya karşı çok sevecendi. Alçak gönüllüydü.

Arzınba'nın imzaladığı Abhazyanın önemli devlet ödülllerinden biri olan "Axidz-Apşa" madalyasını onun elinden almıştım. O gün yaptığı konuşma bu gün gibi aklımda. Ne kadar tatlı ve içtendi. Bana bir demet kırmızı gül verdi, sonra madalyamı yakama taktı, Arzınba'nın imzaladığı beratı da uzatarak övgü dolu konuşmalar yaptı, o kısa ama muhteşem anı ömür boyu unutmayacağım. O gün dünyalar benim olmuştu, tüm atalarımın sevinç gözyaşlarını görür gibiydim, tarihsel acılar bir anda silinivermişti.

O gün, denizin ötesindeki kardeşlerini ne kadar sevdiğini, onlarla vakit geçirmeyi çok arzuladığını, onların anadillerini koruyarak, gelenek ve göreneklerini günümüze kadar getirmelerinden duyduğu memnuniyeti anlatmış. Onların dillerini, giyimlerini, hal ve tavırlarını ilgiyle izlediğini, Türkiye'ye gelmeyi, kardeşlerini kucaklamayı, köyünü ziyaret etmeyi çok arzu ettiğini söylemişti.

O günden sonra Abhazyaya birkaç kez daha gittim. Fakat onu yakından görme fırsatım olmadı. En son buradaki baloda karşılaştım. Önce masasına gidip hoş geldiniz dedim ve yanaklarından öptüm. Kendisi de beni bir kız kardeş gibi sıcak kucakladı. Sonra Prof. Amçıpha Sariya ısrarla elimi tutarak beni onun yanına götürdü ve birlikte bir fotoğraf çektirmemizi istedi. İşte bu son kare, benim için ölümsüz bir an oldu.

Bizim her iki liderimiz de Nartlar gibi boylu poslu, yakışıklı, güzel adamlardı. Her ikisiyle de birer fotoğrafım oldu. Yan yana dikildiğimizde ben onların bellerine zor ulaşıyordum. İçimden onları Nartlara benzetirken kendimi de Atsanların kızı Zılha'ya benzetip gülümsüyordum. Bu kez baloda fotoğrafımız çekilirken Bagapş'ın son derece sempatik bir tavırla benim boyuma kadar eğilip tatlı bir espri yapması çok hoşuma gitmişti, hepimiz gülüştük.

O gece masam ona çok yakındı. Konuşmalarını can kulağı ile dinledim. Kendisini de dört gözle izledim. Hiç hasta birine benzemiyordu. Tam tersine son derece sağlıklı, zinde ve güçlü görünüyordu, gurur duydum. Abhazcasına da hayran oldum. Bir ara masasından kalkıp bazı konukların masalarına uğradı ve onlarla sohbet edip fotoğraflar çektirdi. O an gözümde daha da büyüdü. Kendisini ev sahibi gibi görmüştü. Daha sonra İnternet ortamında paylaşılan fotoğraflarını izledim, videolarını seyrettim, konuşmalarını dinledim. Gittiği her yerde aynı performansı gösteriyordu. Anıtkabir'e

çıkarken son derece görkemliydi. Tam bir devlet adamı ciddiyetiyle ulusunu temsil ediyordu. Bagapş sülalesinin köyü olan Uzuncaorman köyüne ziyaretini izledim. Bir Abhaz köylüsü edasıyla büyüklerinin karşısında saygıyla dikiliyordu. Abhaz usulü kesilen kurbanın yine aynı usulde ikramını keyifle izliyordu. Kadınlar, çocuklar, gençler ve yaşlılar etrafını sarmıştı. Her biriyle ayrı ayrı ilgileniyordu. Halkıyla el ele, omuz omuzaydı. Türkiye'deki Cigerda köyüne gidip Abhazya şehidinin mezarına çiçek bıraktı. İş adamlarıyla, devlet adamlarıyla yaptığı görüşmeleri saymıyorum.

Onun ülkesine, halkına, davasına ne kadar sahip çıktığını, kendisini, tüm yaşamını buna nasıl adadığını görmek için şu kısa Türkiye ziyareti bile yeterliydi. Türk Gazetecilerle görüşmüştü. Ölümünün ardından, onlardan biri hüzünle onun ne yüce bir lider ne alçak gönüllü bir insan olduğunu yazıyordu.

Bence onun için özel yaşam yok gibiydi. Gecesi gündüzü ülkesine ve halkına hizmet etmekle geçiyordu. Çok muhtemeldir ki sağlık sorunlarını da önemsemiyordu. Kendi yaşamını devlet işlerinin önüne geçirmiyordu.

Dedim ya, ben devlet işlerinden, politikadan anlamam ama insandan anlarım. Bu yüzden de devlet adamlarının, aydınların, sanatçıların, kendisini bir davaya adanmış kişilerin öncelikle özel yaşamlarını merak ederim. Çünkü onların bir özel yaşamlarının olmadığını düşünürüm. Örneğin rahmetli Arzınba ot biçmeyi, bahçe sulamayı, kitap okumayı ve yazmayı çok sever ve özlermiş. Onun yakın koruması olan güzel kardeşim bana zaman zaman anlatırdı. Böyle insanlar büyük davalar peşinde koşarken küçük özelemlerini pek gideremezler.

Sergey Bagapş bir devlet adamı olarak, Ardızınba'nın sağ koluydu, yüklendiği her görevi başarıyla yürüttü. Abhazya Cumhuriyetini, Abhaz halkını, toprak bütünlüğünü ve ülkesinin tüm insanlarını bu acımasız çifte standartlı dünyada saygın bir yere getirdi. Sergey Bagapş bizim için her zaman artıları ile anılan bir liderdi, kalbimizi kazanmıştı. Ona olan şükran borcumuz sonsuzdur.

Onun bir insan olarak küçük özelemleri neydi bilemiyorum ama büyük özelemlerini biliyorum. Abhazya Cumhuriyeti'nin daha çok ülke tarafından tanınması, daha çok ülkede temsilcilikler açılması, nüfus sorunu ve ekonomik kalkınma gibi sıralanabilecek pek çok şey. Abhazya'da yaşayan kardeşlerimiz bu konuda kendilerine düşeni fazlasıyla yapıyorlar. Bizim de onlara destek vermemiz gerekiyor.

İki liderimizi de zamansız kaybetmenin acısı yüreğimizde. Ancak öyle bir ülkeye sahibiz ki onu korumak için acılarımızı her an üretime dönüştürmek zorundayız. Bu gün binlerce yıllık geçmişi olan bir Abhaz Devleti halen ayakta ise bu acıları kendilerine bal eyleyen Abhazlar sayesinde.

Abhazya'da yaşayan Abhazlardan fazlası Türkiye'de yaşıyor. Uluslar Arası İlişkiler mezunu gençlerimize sesleniyorum. Abhazya'nın daha fazla ülke tarafından tanınması sizin göreviniz olsun. Yabancı dil bilen gençlerimize sesleniyorum, daha çok ülkede temsilcilikler açılması da sizin göreviniz olsun. İş adamları az da olsa görevlerini yapıyor. Siz Abhaz aydınlarına sesleniyorum, Abhaz dilini, edebiyatını, sanatını, kültürünü geliştirmek de sizin göreviniz olsun. Abhazya işgal edilince adını bile bilmediğimiz birçok genç canını ortaya koydu, orada şehit oldu. Artık gençlerimiz ölmesin. Güzel bir gelecek için çalışsın. Tüm halkımıza sesleniyorum, yapacağımız çok iş var, bundan böyle ölümüne çalışmalıyız. İşte o zaman kendini ülkesine adayan bu değerli liderlerimize gönül borcumuzu ödemiş oluruz.

Değerli liderimiz, can yoldaşımız, siz hep aramızda olacaksınız, daima kalbimizde yaşayacaksınız. Bu halk sizi hiçbir zaman unutmayacak. Çizdiğiniz aydınlık yol arkanızdan gelen gençlerle dolup taşacak. Siz ışıklar içinde rahat uyuyun.

Papapha Mahinur Tuna